

İmanı Bozan Ve Ona Aykırı Olan Şeyler

– Polat Akyol · 23 Mart 2020

İMÂNİ BOZAN VE ONA AYKIRI OLAN ŞEYLER

Mukaddime: Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ü Teâlâ'nın Adıyla...

Hamd, Allâh'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfîret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidâyete erdirdiğini hiç kimse sapıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidâyete erdiremez. Şehâdet ederim ki, Allâh'tan başka ibâdete lâyık hiçbir ilâh yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed aleyhisselâm O'nun kulu ve Rasûlü'dür...

Bundan sonra:

Allâh'ü Teâlâ'nın rahmeti üzerine olsun kardeşim bil ki! Kişinin Müslüman olması ve de Müslüman kalabilmesi iki temel şarta bağlıdır. Bunlardan birincisi imân için olmasa olmaz olan şeylerin tamâm olmasıdır. Bunun itikâdî yahut kavli veyahut amelî olması arasında fark yoktur. İkincisi ise, imânî bozacak şeylerin bulunmamasıdır. Bunun itikaden yahut kavlen veyahut amelen işlenen bir şey olması arasında fark yoktur.

Bu sebeple imân için zarûrî olan şeyleri yerine getirmek ne kadar önemliyse, onu bozacak şeylerden kaçınmak da bir o kadar önemlidir. İmânî bozarak kişiyi İslâm Dîni'nden çıkararak şeylerin en yaygın olanları şu on tanesidir:

1. İslâm Dîni'nden olan şeyleri önemsememek, onlarla alay etmek ve küçümsemek: Kişiyi imânsız kılan şeylerin en önemlilerinden birincisi, İslâm Dîni'nden olan şeyleri önemsememek, onlarla alay etmek ve onları küçümsemektir. Bu hükme Allâh'ü Teâlâ'yı, meleklerini, kitâblarını, rasûllerini, âhiret gününü ve kaderi inkâr etmek, onlara sövmek ve onlarla alay etmek, Allâh'ın şeriatını küçümsemek, gericilik olarak görmek ve şeriata uyan Müslümanları aşağılamak gibi fiiller öncelikli olarak dâhildir. Allâh'ü Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“De ki: Allâh ile O'nun âyetleri ve Rasûlü ile mi alay ediyorsunuz? (Boşuna) Özürlü dilemeyin. Çünkü siz imân ettikten sonra tekrar kâfir oldunuz.” (Tevbe: 9/65-66)

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, âyet-i kerimesinde Allâh ile Rasûlü ile âyetleri ile alay eden kimselerin kâfir olduklarını açık olarak beyân etmektedir. Allâh Azze ve Celle, âyet-i kerimesinde namaz kılan, oruç tutan, zekât veren ve Rasûlü ile cihâda çıkan kimseler hakkında bu hükmünü beyân etmiştir. Buna göre herkim dînden olan her hangi bir şeyle alay ederse bu hükme dâhildir. Zamanların veya mekânların değişmesi bu ilâhî hükmü değiştiremez. Nitekim Molla Alîyyu'l-Kârî rahîmehullâh şöyle demiştir: “Bir kimse şeriata yahut şeriat için lüzumlu ve şeriattan ayrılmaz önemli mes'elelere hakaret ederse, küçük görürse kâfir olur.” [Aliyyu'l-Kârî, Şerhu Fıkhî'l-Ekber: 454.]

Şeyhu'l-İslâm İbn Teymiyye rahîmehullâh ise şöyle demiştir: “Kalb ile alay etmek ve (bir başkasını) küçük görmek, tıpkı zıddın zıddına aykırılığı gibi kalbteki imâna aykırıdır. Dil ile alay etmek de dil ile açıktan imân etmeye aykırıdır. [İbn Teymiyye, es-Sârimu'l-Meslûl: 370.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ onların: ‘Biz kalben inanmaksızın küfür sözünü söyledik yalnızca dalmış

eğleniyorduk' demelerine rağmen onların îmânlarından sonra kâfir olduklarını bildirmekte ve Allâh'ın âyetleriyle alay etmenin küfür olduğunu açıklamaktadır. Bu alay etme işi ancak küfre göğüs açan kimselerde olur. Eğer kalbinde îmân varsa onu bu sözü söylemekten alıkoyar. [İbn Teymiyye, Mecmuu'l-Fetâvâ:7/220.]

Âyetler onların kendilerine göre küfür işlemediklerini bilakis bu yaptıklarının küfür olmadığını zannettiklerini göstermekte ve Allâh ile âyetleriyle ve Rasûlü ile alay etmenin, kişiyi îmândan sonra kâfir yapan bir küfür olduğunu açıklamaktadır. Yine bu âyetler onlarda (bu yaptıkları şeyden önce) çok zayıf bir îmânın bulunduğunu gösterir. Onlar haram olduğunu bilerek bunu işlediler; ancak küfür olduğunu bilmiyorlardı. Yaptıkları şey onları kâfir yapan bir küfür ameli idi; oysa onlar bu yaptıklarının caiz olduğuna inanmıyorlardı (yine de kâfir oldular)." [İbn Teymiyye, Mecmû'ul-Fetâvâ: 7/273.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, başka bir âyet-i kerîmesinde şöyle buyurmaktadır:

"Bir şey söylemediklerine dair Allâh'a yemin ediyorlar. Hâlbuki o küfür sözünü söylediler ve Müslüman olduktan sonra kâfir oldular." (Tevbe: 9/74)

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, bu âyet-i kerîmesinde küfür sözünü söyledikleri halde söylemediklerine yemin eden kimselerin Müslümanlıklarından sonra kâfir olduklarını beyân etmektedir. Âyetteki "küfür sözü"nden maksat ise dîne dair olan şeyler hakkında ileri geri konuşmaktır. Nitekim İmâm İbn Cevzî rahîmehullâh şöyle demiştir: "Küfür sözü: Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'e sövmek ve dîne dil uzatmaktır."

Bunun ciddi ya da şaka olarak; kavli ya da amelî olarak, kalbî ya da kitâbî olması arasında fark yoktur. Nitekim Şeyh Keşmirî rahîmehullâh şöyle demiştir: "Kim, gerek alay ederek gerekse şaka yere küfür kelimesini söylerse (ya da amelini işlerse) ittifakla kâfir olur ve bu konuda itikadına (niyetine) itibar edilmez." [Keşmirî, İkfâru'l-Mulhidin: 59.]

İmâm Nevevî rahîmehullâh ise şöyle demiştir: "Küfrü gerektiren fiiller, kasıtlı olarak ve dîn ile alay ederek sâdır olan fiillerdir. Bu açıktır." [Nevevî, Ravdadu't-Tâlîbin: 10/64.]

İfâde edildiği üzere İslâm Dîni'nden olduğu sâbit ve açık itikadî, kavli ve amelî olan herhangi bir şeyi önemsememek, alay etmek ve küçümsemek küfürdür. Bunun şaka ya da ciddi; az ya da çok inanarak ya da inanmayarak olması arasında bir fark yoktur. Allâh bizleri korusun böyle herhangi bir amelin sâhibi kâfir olur. Tevbe edip tekrar dîne dönmediği sürece lâ ilâhe illallâh kelime-i tevhid'i kendisine fayda vermez.

2. Allâh'u Teâlâ'nın indirdiği kanunların yerine geçmek üzere kanunlar koymak ve bu kanunlarla hükmetmek:Kişiyi îmânsız kılan şeylerin en önemlilerinden ikincisi, Allâh'u Teâlâ'nın indirdiği kanunların yerine geçmek üzere kanunlar koymak ve bu kanunlarla hükmetmektir. Allâh'u Teâlâ'nın indirdiği tamâmı hayır ve adalet olan kanunları kaldıranlar yahut bu kanunları beşer kanunlarıyla değiştirerek haramları serbest, farzları ise yasak kılan parlamenterler veyahut beşer kanunlarıyla yöneten başkanlar ve hükmeden hâkimler bu hükme öncelikli olarak dâhildir. Bunların yaptıkları işin haram olduğuna inanmaları, kendilerini kâfir olmaktan kurtarmaz. Zîrâ küfrün sureta fâili olmak, sadece ikrâh halinde geçerli olan bir ruhsattır.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

"Her kim Allâh'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (Maide: 5/44)

“Her kim Allâh’ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir.” (Maide: 5/45)

“Her kim Allâh’ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fâsıkların ta kendileridir.” (Maide: 5/47)

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, bu âyet-i kerimelerinde indirdikleriyle hükmetmeyenler hakkında onların kâfırlar, zâlimler ve fâsıklar olduklarını beyân etmektedir. Bu hüküm, Allâh Subhânehu ve Teâlâ’nın indirdiklerini bir kenara bırakarak kendileri ve halkları için kanunlar uyduranlar ve bu uyduruk kanunlarla hükmedenler hakkında umumdur. Çünkü tüm Nebilere ve ümmetlerine Allâh’ın indirdikleriyle hükmetmek terki küfür olarak yazılmış bir farzdır. Nitekim Allame Şevkânî rahîmehullâh Allâh’ın indirdikleriyle yönetmeyenler hakkında şöyle demiştir: “Hiç bir şek ve şüphe yoktur ki bu Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya ve Rasûlü’lün diliyle emrettiği, Kitâb’ında ve Rasûlü’lün diliyle kulları için seçtiği şeriatına karşı küfürdür. Hatta onlar Âdem aleyhisselâm’ın zamanından bu zamana kadar gelip geçmiş bütün şeriatlara küfür ediyorlar. Onlara karşı cihâd vâcibtir. İslâm hükümlerini kabul edip, onlara gönüllü olarak itaat edene kadar ve tabii oldukları bu tâğûtî şeytânî hükümlerin hepsini terk ederek kendi aralarında tertemiz olan İslâm şeriatıyla hüküm edene kadar onlara karşı savaşmak emrolunmuştur.” [ed-Deva el-Acil li Def el-Aduv es-Sail: 34.]

Muhammed bin İbrahim rahîmehullâh ise şöyle demiştir: “(Allâh’ın indirdiklerinin gayrisiyle hükmetme küfrü itikat veya amel küfrü olmaktan hali değildir. Birincisinin çeşitleri şunlardır...) Bunlardan beşincisi: Şeriata ve onun hükümlerine karşı büyülenme, Allâh’a ve Rasûlü’ne karşı gelme ve şer’i mahkemelere benzerlik yönünden en büyüğü, en kapsamlısı ve en açık olanıdır. Bunlar hazırlık, yardım ve destek, kuruluş, hüküm, bağlayıcılık, kaynaklar ve dayanaklar yönünden şer’i mahkemelere benzerler. Nitekim şer’i mahkemelerin kaynakları ve dayanakları vardır ve hepsi de Allâh’ın Kitâb’ına ve O’nun Rasûlü Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’in sünnetine dayanır. Bu mahkemelerin kaynakları ise çeşitli hukuk sistemlerinden ve Fransız kanunu, İngiliz kanunu ve Amerikan kanunu gibi pek çok kanundan derlenmiş kanunlardır... Şu anda bu mahkemeler pek çok İslam ülkesinde hazırdır, tamamlanmıştır ve kapılarını açmıştır. İnsânlar peş peşe topluluklar halinde bu mahkemelere müracaat etmektedirler. Bu mahkemelerin yargıçları da onların arasında bu kanunların Kitâb ve Sünnet’in hükümlerine aykırı hükümleriyle hükmetmektedirler. Bu mahkemelerin verdikleri kararlar bağlayıcıdır, onları zorlayıcıdır ve kesindir. Hangi küfür bu küfrün üstündedir ve Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’in peygamberliğine şahitlik etmeye böyle bir muhalefetin ötesinde başka hangi muhalefet vardır?” [Sefer Havâlî, Şerhu Tahkimi’l-Kavanin: 72 vd.]

Yine şöyle demiştir: “Dünyevî kanunlarla hükmeden bir kimse ‘ben bunun batıl olduğunu elbette ki kabul ediyorum’ dese bunda onun için delil yoktur. Aksine o şeriatla bağını koparmıştır. Bu bir kimsenin ‘ben putlara ibâdet ediyorum ve bunun elbette ki batıl olduğuna inanıyorum’ demesine benzer.” [Mecmua Resail ve’l-Feteva: 6/189 (Sual-1451.)]

Başka bir yerde ise şöyle demektedir: “كفر دون كفر ‘Küfürden başka küfür’ yani İslâm Dini’nden çıkarmayan küfür’, diye bilinen bu sözlere gelince bu sözler, Allâh’tan başkasının hükmü ile hüküm verdiği halde kendisinin asi olduğuna ve Allâh’ın hükmünün hak olduğuna itikad eden ve bu halin birkaç defa olduğu kimseler için geçerlidir. Allâh’ın hükmü dışındaki bu kanunları tertip edip, insânların tabii oldukları kanunlar haline getirilirse bu büyük küfürdür. Hatta biz ‘hata ediyoruz, Allâh’ın şeriatı (kanunları) daha adildir’ deseler dahi bu, İslâm Dini’nden çıkaran küfürdür.” [Mecmua Resail ve’l-Feteva:

12/280 (Sual: 4060.)]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, başka bir âyet-i kerimesinde şöyle buyurmaktadır:

“Onlar, hâlâ câhiliyye devrinin (şirk olan) hükmünü mü istiyorlar? Yakînen bilen bir kavim (topluluk) için Allâh’tan daha güzel hüküm veren kim vardır?” (Mâide: 5/50)

İmâm İbn Kesîr rahîmehullâh, bu âyet-i kerimenin tefsîrinde beşerî kanunlarla hükmedenler hakkında şöyle demiştir: “Allâh’u Teâlâ, muhkem ve her hayrı ihtiva eden, her şerri yasaklayıcı olan hükümlerinden yüz çevirip, bunun yerine câhiliyyede olduğu gibi kişilerin görüşlerine, dalâlet ve sapıklığı ihtiva eden değer yargılarına ya da çeşitli dînlerin karışımı ve beşerî görüşlerden meydana gelen Cengiz Han’ın vaaz ettiği Yes’ak gibi İslâm dışı hükümlere yönelenin îmânını kabul etmiyor. Yes’ak, Cengiz Han’ın Kur’ân, Tevrat, İncil ve kendi görüşlerine dayanarak ortaya koymuş olduğu kanunları ihtiva eden bir kitâbtır. Cengiz Han öldükten sonra yerine geçen çocukları, İslâm’a girdiklerini söyledikleri halde bu kitâbı anayasa kitâbı olarak görmeye devam ettiler. Allâh’ın Kitâbı ve Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’in Sünneti’ni bir kenara atarak bu kitâbtaki hükümlerle Tatarlara hükmettiler. İşte böyle davranan kimseler kâfirdir. Bunlarla büyük küçük her mes’elede yalnız Allâh’ın ve Rasûl’ünün hükmüne dönünceye kadar savaşmak farzdır.” [İbn Kesîr, Tefsîru’l-Kur’âni’l-Azîm: 3/131.]

İmâm İbn Kesîr rahîmehullâh’ın Yes’ak adlı beşerî kanunlarla hükmedenlerin küfrü hakkındaki sözleri, ayı şekilde Demokrasi ve benzerleri beşer sistemleriyle yönetenler hakkında da geçerlidir. Zîrâ şu sözü bunu anlatmak içindir: “İşte böyle davranan kimseler kâfirdir.”

Şeyhu’l-İslâm İbn Teymiyye rahîmehullâh ise şöyle demiştir: “Bilindiği gibi, Allâh’ın Rasûlü ile göndermiş olduğu emîr ve nehiyleri yürürlükten kaldıran, Müslümanların, Yahûdilerin ve Hristiyanların ittifakıyla kâfirdir.” [Mecmû’l-Fetâvâ: 8/106.]

Yine şöyle demiştir: “İnsân ne zaman üzerinde icmâ edilmiş bir haramı helal kılar veya üzerinde icmâ edilmiş bir helali haram kılar ya da üzerinde icmâ edilmiş bir şeriatı (şer’î kanunları) değiştirirse, fakihlerin ittifakıyla mürted ve kâfir olur.”[İbn Teymiyye, Mecmû’l-Fetâvâ: 3/267.]

Şeyh Şankitî şöyle demiştir: “Gökleri ve yeri yaratan Allâh’ın şeriatına aykırı bir hukuk sistemiyle hükmetmek göklerin ve yerin yaratıcısına küfretmek demektir. Mesela mirasta erkeğin kadından fazla almasının adaletli bir taksim olmadığını ve her ikisinin de eşit alması gerektiğini iddia etmek, çok eşliliğin zulüm olduğunu, talakın kadın için zulüm olduğunu, recim, el kesme ve benzeri cezaların bir vahşet olduğunu ve inşana uygulanamayacağını iddia etmek ve benzeri iddialarda bulunmak böyledir.

Toplumdaki kişiler, onların malları, ırzları ve namusları, nesepleri akılları ve dinleri hakkında bu tür bir hukuk sistemiyle hükmetmek, göklerin ve yerin yaratıcısına küfretmek ve bütün mahlûkatın yaratıcısı tarafından konulan göklerin nizamına karşı çıkmak demektir. O, yarattığı şeylerin yararının nerede olduğunu en iyi bilendir ve O, beraberinde başka bir hüküm koyucunun bulunmasından çok beridir ve çok büyüktür.” [Şankitî, Edvâu’l-Beyân: 3/260.]

İfâde edildiği üzere Allâh’u Teâlâ’nın indirdiği kanunları yürürlükten kaldırmak, onların yerine geçmek üzere kanunlar koymak ve bu beşerî kanunlarla hükmetmek küfürdür. Allâh bizleri korusun böyle herhangi bir amelin sâhibi kâfir olur. Bunların haram olduklarına inanmak yahut İslâm Şeriatı’nın mükemmelliğini kabul etmek sâhibini kâfir olmaktan kurtarmaz. Tevbe edip tekrar dîne dönmediği sürece lâ ilâhe illallâh kelime-i tevhîd’i kendisine fayda vermez.

3. Allâh'ü Teâlâ'dan başkasına hâkimiyet yetkisi vermek:Kişiyi îmânsız kılan şeylerin en önemlilerinden üçüncüsü, Allâh'ü Teâlâ'dan başkasına hâkimiyet yetkisi vermektir. Bu hükme, Allâh'ın indirdiği kanunlarla yönetmeyip Allâh'ın içki, kumar, zina, faiz gibi haramlarını serbest, kadınların şeriata uygun giyinmeleri (hicabı), iyiliği emretme ve kötülüğü kaldırma (emri bil maruf ve neyhi anil münkeri) vazifesi ve had cezâları gibi farzlarını yasak kılan ya da kılacak olan partileri ve parlamenterleri seçmek; onları vekil kılmak öncelikli olarak dâhildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Hüküm vermek yalnızca Allâh'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye ibâdet etmemenizi emretmiştir.” (Yûsuf: 12/40)

İmâm Taberî rahîmehullâh, şöyle demiştir: “Allâh'ü Teâlâ, yarattığı hiç bir mahlûku hüküm verme konusunda kendisine ortak kabul etmez. İnsânlar arasında hüküm verecek yalnız O'dur. Hüküm verme, ihtilâfları çözme, insânları ve işlerini idâre etme konusunda dilediği ve sevdiği şekilde hareket eder. Bu özellik sâdece O'nun hakkıdır.” [Taberî, Câmiu'l-Beyân: 15/234.]

İmâm Beğavî rahîmehullâh ise şöyle demiştir: “Hüküm vermek, emretmek ve yasaklamak ancak Allâh'ü Teâlâ'ya ait bir hakktır.” [Beğavî, Meâlimu't-Tenzîl: 2/493.]

“O, hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez.” (Kehf: 18/26)

Şehid Seyyid Kutub rahîmehullâh şöyle demiştir: “Kim olursa olsun Allâh'ü Teâlâ'nın yarattığı hiç kimsenin O'nun kanun olarak koymadığı ve izin vermediği bir şeyi kanun olarak koyma yetkisi yoktur. Kulları için kanun koyma yetkisi sadece yüce Allâh'a aittir... Bu gerçek tüm çıplaklığıyla açık olmasına rağmen, birçokları bunu tartışma konusu yapıyorlar veya inanmıyorlar. Allâh'ın koyduğu kanunların dışında kanunlar koymaya yelteniyorlar, onunla kendi milletlerinin iyiliğini istediklerini ileri sürüyorlar. Bunu yaparken de içinde buldukları şartlarla, kendi kafalarından uydurdukları kanunlar arasında bir ahenk kurmaya çalışıyorlar. Böylece bir bakıma kendilerini, Allâh'ü Teâlâ'dan daha bilgili ve hüküm vermeye daha layık görüyorlar. Ya da kendileri için Allâh'ın izin vermediği kanunları koyan ortakları varmış gibi davranıyorlar. Şüphesiz bundan daha beyinsizce ve daha küstahça bir tutum olamaz...” [Fî Zilâli'l-Kur'ân: 5/3152.]

Şeyh Şankîti ise şöyle demiştir: “Allâh'ü Teâlâ, hüküm konusunda hiç kimsenin kendisine ortak olmasını asla kabul etmez. Hüküm sâdece O'na aittir. O'ndan başka hiç kimsenin kesinlikle hüküm verme yetkisi yoktur. Helâl, Allâh'ın helâl kıldığı, haram, Allâh'ın haram kıldığıdır. Hak dîn, Allâh'ın koyduğu şeriattır. İhtilâflı mes'elelerde sâdece O'nun verdiği hüküm geçerlidir. Hükümden kasıt ise: Allâh'ın hüküm verdiği her mes'eledir. Teşrî koyma mes'elesi ise buna öncelikle dâhildir.” [Şankîti, Edvâu'l-Beyân: 3/258.]

Hâkimiyetin kayıtsız ve şartsız Allâh'ü Teâlâ'ya ait olduğunu ve O'nunla birlikte başka hükmedicilerin olamayacağını ifâde eden bu âyet-i kerîmelere binaen Allâh'ın kendisine ibâdet için yarattığı kullar, nasıl olurda hâkimiyeti O'ndan başkasına verebilirler? Bunu yapanlar nasıl Müslüman kalabilirler?!

Böylelerinin hükmüne dair Allâh Azze ve Celle, şöyle buyurmaktadır:

“Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allâh'ın izin vermediği şeyleri, dînden kendilerine teşri ettiler? Eğer o (cezâların ertelenmesine dair) fasıl kelimesi olmasaydı, elbette aralarında hüküm verilir.”

Şüphesiz, zâlimler için acı bir azâb vardır.” (Şurâ: 42/21)

İmam İbn Kesîr rahîmehullâh âyetin tefsirinde şöyle demiştir: “Onlar Allâh'ın şeriat olarak sana bildirmiş olduğu dosdoğru dîne uymazlar da cin ve insân şeytânlarının kendileri için şeriat (kanun) kıldığı

hususlara uyarlar.” [Tefsîru’l-Kur’âni’l-Azîm: 7/198.]

Şeyh Abdurrahmân bin Hasen rahîmehullâh ise şöyle demiştir: “Her kim haramı helâl, helâli de haram kılma konusunda Kitâb ve Sünnete sırt çevirir, bu konuda Allâh’u Teâlâ ve Rasûlü sallallâhu aleyhi ve sellem’den başkasına itaat ederse, bu şekilde Allâh’u Teâlâ’nın kendilerine izin vermediği konularda onlara uyarsa, onları rabb ve ilâh edinerek Allâh’a ortak kılmış olur.” [Abdurrahmân bin Hasen, Fethu’l-Mecîd: 106.]

Âyet-i kerîmede bildirildiği üzere, Allâh’ın izin vermediği şeyleri yani yasakladıklarını serbest, serbest bıraktığı şeyleri yasaklayan kimselere, bu yetkiyi vermek, onları Allâh Azze ve Celle’ye ortak koşmak demektir. Bu ise rubûbiyyet tevhîdinde şirk koşmaktır. Onlara bu teşrîlerinde itaat etmek ve anlaşmazlıkların çözümü için onlara başvurarak çıkan hükümlere göre hareket etmek, onları ilâh olarak kabul etmektir. Bu ise ulûhiyyet tevhîdinde Allâh’a şirk koşmaktır. Nitekim Allâh Subhânehu ve Teâlâ, başka bir âyetinde şöyle buyurmaktadır:

“Onlar, Allâh’ı bırakıp haham ve râhiblerini rabbler edindiler ve Meryem oğlu Mesih’i de... Oysa onlar, tek ve bir olan ilâha, Allâh’a ibâdet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O’ndan başka ilâh yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden münezzehtir.” (Tevbe: 9/31)

İmâm Beğavî rahîmehullâh, şöyle demiştir: “Onlar Allâh’a karşı gelerek dîn adamlarının helâl gördüklerini helâl, haram gördüklerini haram kabul ederek, (Allâh’a isyân ederek) onlara itaat ettiler. İşte böylece onları rabb edindiler.” [Beğavî Mealimu’t-Tenzîl: 3/339.]

İmâm Beğavî’nin beyân ettiği üzere âyet-i kerîmede “Onlar, Allâh’ı bırakıp haham ve rahiplerini rabbler (ilâhlar) edindiler...” buyrulur Allâh Subhânehu ve Teâlâ’dan başkasına kanun belirleme hakkı yani yasak ve serbest etme yetkisi verenlerin, bu yetkiyi onlara verdiklerinde onları rabb kabul ettikleri beyân edilmektedir. “Oysa onlar, tek ve bir olan ilâha, Allâh’a ibâdet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. Ondan başka ilâh yoktur.” Buyruğu ise Allâh’tan başka hâkimiyet yetkisi bu yerlere ibâdet edildiğini ifâde etmektedir. Nitekim Adiy bin Hatim radîyallâhu anh, bu âyet-i kerîme’yi okuyan Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’e: “Bizler onlara ibâdet ediyor değiliz” dediğinde Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ona şöyle demişti: “Allâh’ın helâl kıldığını onlar haram sayınca, siz de haram saymıyor musunuz? Yine onlar Allâh’ın haram kıldığını helâl sayınca, siz de helâl saymıyor musunuz?” Adiy bin Hatim: “Evet” dediğinde ise Rasûlullâh şöyle buyurmuştur: “İşte bu, onlara ibâdettir.” [(HASEN HADİS:) Tirmizî (3095); Taberânî, (el-Kebir: 17/92)...]

Şeyh Abdurrahmân bin Hasen rahîmehullâh ise şöyle demiştir: “Görüldüğü gibi, yasama konusunda Allâh’u Teâlâ’dan başkalarına itaat edilmesi, Allâh’u Teâlâ’dan başkasına ibâdet olarak kabul edilmiş, kendilerine itaat edilen kimselerin de rabb edinilmiş olacağı açıklanmıştır. Ne acıdır ki, bu ümmet içerisinde de böyleleri vardır. Bu en büyük şirk olup, tevhîdle çelişmektedir ve ‘lâ ilâhe illallâh’ kelimesinin içeriğine terstir. Bu âyet (yani Tevbe Sûresi’nin 31. âyeti) bize, şehâdet kelimesinin, Allâh’u Teâlâ’dan başkalarını rabb edinme gibi bir eğilimi tümüyle reddetmeyi gerektirdiğini gösteriyor. Çünkü ‘lâ ilâhe illallâh’ kelimesi, şirki red ve bunun zıttı olan tevhîdi kabul etmek anlamını taşımaktadır.” [Abdurrahmân bin Hasen, Fethu’l-Mecîd: 106.]

İfâde edildiği üzere Allâh’u Teâlâ’nın indirdiği kanunların haricindekilerle hükmedecek olan bir kimseye ya da herhangi bir kurum veya kuruluşa hâkimiyet yetkisi vermek, Müslümanların hayatlarına ve de

ihtilaflarına dair karar vermelerini kabul ederek bunlara itaat etmek, Allâh'ü Teâlâ'dan başka rabbler edinip onlara ibâdet etmek olup, kişiyi dînden çıkararak büyük küfürdür. Allâh bizleri korusun böyle herhangi bir amelin sâhibi kâfir olur. Bunları yaparken “daha yararlı olanı seçiyorum” gibi sözde bir iyi niyet içerisinde bulunmak, “hakkımız kaybolmasın” gibi sözde bir özür beyân etmek sâhibini kâfir olmaktan kurtarmaz. Tevbe edip tekrar dîne dönmediği sürece lâ ilâhe illallâh kelime-i tevhîd'i kendisine fayda vermez.

4. Beşerî kanunlardan ister büyük isterse de küçük bir ihtilâfın çözümü için hüküm istemek: Kişiyi îmânsız kılan şeylerin en önemlilerinden dördüncüsü, beşerî kanunlardan ister büyük isterse de küçük bir ihtilâfın çözümü için hüküm istemektir. Bu hükme, Allâh'ın indirdiği kanunlarla hükmetmeyip, insânların uydurduğu kanunlarla hükmeden mahkemelerden hüküm istemek öncelikli olarak dâhildir. Bu, kıyâmete kadar bâkî olan muhkem bir hükümdür. Zamanların veya mekânların değişmesi bu hükmü değiştirmez. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Ey îmân edenler! Allâh'a ve Rasûlü'ne itaat edin. Ve sizden olan ulu'l-emre de itaat edin. Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz Allâh'a ve âhiret gününe gerçekten îmân ediyorsanız onu Allâh'a ve Rasûlü'ne (Kur'ân ve Sünnet'e) götürün; bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir.” (Nisâ: 4/59)

İmâm İbn Kayyim rahîmehullâh, âyet-i kerîmeye dair şöyle demiştir: “Allâh'ü Teâlâ, kullarına aralarında meydana gelen anlaşmazlıklar konusunda mutlak surette Allâh'a ve Rasûlüne müracaat etmeleri gerektiğini emretmiştir. Bu emir mü'min kullardır ve öncelikle onlara: 'Ey îmân edenler!' diyerek îmânı söz konusu etmiştir. Böylece anlaşmazlığı Allâh'a ve Rasûlüne götürme noktasında da îmânı adeta bir şart koşturmuştur. Eğer îmân ediyorsa bu anlaşmazlığı mutlak surette Allâh'a ve Rasûlüne götürmek zorundadırlar. Eğer îmân yoksa o zaman böyle bir yükümlülükte yok demektir. Eğer aralarında meydana çıkan ihtilâfı Allâh'a ve Rasûlüne götürmek istemeyen bir kimse varsa o zaman böyle bir kimsenin îmânı yok demektir. [Bedâiu't-Tefsîr: 1/542.]

Kişi üzerinde anlaşmazlığa düşülen konuları îmânının gereği olarak Allâh'a ve Rasûlüne götürmesi gerekir. Ancak bunu götürmediği takdirde asla îmân dairesine dâhil olamayacaktır... Zikrettiğimiz asıl şart ancak Allâh'a ve Rasûlüne îmân etme şartı olup, Allâh'a ve Rasûlüne itaat eden kimselerin ise mutlak surette ihtilâf sırasında ihtilâfları Allâh'ın ve Rasûlünün hükmüne götürmeleri gerektiğinin en büyük delilini göstermektedir. Bu âyet Allâh ve Rasûlü dışında herhangi bir kimseyi hakem kabul eden kimsenin îmânın gereğinin dışına çıkacağı, Allâh'a ve âhirete îmân etmenin gereğini yerine getirmediği anlamını ifâde etmektedir.” [Bedâiu't-Tefsîr: 1/548.]

İmâm İbn Kesîr rahîmehullâh ise âyetin tefsîrinde şöyle demiştir: “Seleften birçokları: 'Allâh'ın Kitâbı'na Rasûlü'nün Sünneti'ne' demişlerdir. Bu da dînin usûl ve fûruunda tartışılan her şeyin Kitâb ve Sünnet'e götürülmesine dair emirdir. Nitekim Allâh'ü Teâlâ, şöyle buyurmuştur: 'Hakkında ihtilâfa düştüğünüz herhangi bir şeyin hükmü Allâh'a aittir.' (Şûrâ: 42/10) Kitâb ve Sünnet'in hükmettiği ve doğruluğuna şehâdet ettikleri hak ve gerçektir. Hakkın dışında dalâletten (sapıklıktan) başka ne vardır? Bu sebeple Allâh'ü Teâlâ 'Allâh'a ve âhiret gününe gerçekten îmân ediyorsanız' buyurmaktadır. Yani: 'Dâvaları ve bilinmeyen şeyleri Allâh'ın Kitâbı'na, Rasûlü'nün Sünneti'ne götürün, aranızda çıkan ihtilâflarda o ikisine başvurunuz' demektir. 'Allâh'a ve âhiret gününe gerçekten îmân ediyorsanız.' Bu da gösteriyor ki: Kim

ihtilâf halinde Kitâb ve Sünnet'in hakemliğine gitmez ve o ikisine müracaat etmezse, o Allâh'a ve âhîret gününe îmân etmiş değildir." [İbn Kesîr, Tefsîru'l Kur'ân-il Azîm: 2/304.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, bu âyet-i kerîmesinde ihtilafların hükmünün indirdiği Kur'ân ve gönderdiği Nebîsinin Sünneti'nde aranmasını; aramayanların ise Allâh'a ve âhîret gününe îmân etmediklerini, ancak ölü kalblerin inkâr edeceği bir açıklıkta beyân etmiştir. Allâh Azze ve Celle başka bir âyette ise şöyle buyurmaktadır:

"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten îmân ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Bunlar, tâğûta muhâkeme olmayı istiyorlar. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytân da onları uzak bir sapıklıkla sapıttırmak istiyor." (Nisâ: 4/60)

İmâm İbn Kayyim rahîmehullâh, şöyle demiştir: "Tâğût; kendisine ibâdet edilme, bağlanılma ve itaat edilme noktasında haddini aşan kul demektir. İnsânların tâğûtu, Allâh ve Rasûlü'nün kanunlarıyla hükmetmeyen, Allâh'tan başka kendisine muhâkeme olunan, ibâdet edilen ve Allâh'ın emrine dayanmaksızın, Allâh'a itaat etmeksizin kendisine tâbi olunanlardır. Bunları düşünür ve insânların durumlarına bakarsan, insânların çoğunun Allâh'a değil, tâğütlara ibâdet ettiğini, Allâh ve Rasûlü'nün hükümlerine değil, tâğütların hükümlerine muhâkeme olduklarını, Allâh ve Rasûlü'ne değil, tâğûta itaat edip tâbi olduklarını görürsün... Kim Rasûl'ün getirdiğinin dışında bir hüküm verir veya bu hükme muhâkeme olursa işte o, tâğûtu hakem tayin etmiş ve tâğûta muhâkeme olmuştur." [İbn Kayyim, İlâmu'l-Muvakkîn: 1/40.]

İmâm İbn Kesîr rahîmehullâh şöyle demiştir: "Her kim nebîlerin sonuncusu Muhammed bin Abdullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'e indirilen muhkem şerîati terk eder ve neshedilmiş başka şerîata muhâkeme olursa kâfir olur. O halde (Cengiz Han'ın uydurduğu yasalar olan) Yes'ak'a muhâkeme olan ve onu İslâm kanunlarından üstün tutanın durumu acaba nasıl olur? Kim bunu yaparsa Müslümanların icmâsiyle kâfir olur." [İbn Kesîr, el-Bidâye ve'n-Nihâye: 13/139.]

Şeyh Muhammed Hâmid el-Fakî rahîmehullâh, ise şöyle demiştir: "Yes'ak gibi hatta ondan daha şerli olan şey ise: Kan, ırz ve mallar hakkında Allâh'u Teâlâ'nın Kitâbı'nda ve Rasûlü'nün Sünneti'nde hükümler açıkken, kişinin batlıların kanunlarını bu konularda kendisine kanun edinip, onlara muhâkeme olmasıdır. Böyle yapan kimse şüphesiz kâfirdir, mürteddir. Bu ameller üzerinde ısrar ettiği ve Allâh'u Teâlâ'nın indirdiği hükme dönmediği müddetçe onun Müslüman olarak isimlendirilmesi, İslâm'dan olduğu açık olan namaz, oruç, hac ve bunlar gibi amelleri yerine getirmesi kendisine hiçbir fayda sağlamaz." [Fethu'l-Mecîd (Dipnot): 396.]

İfâde edildiği üzere Allâh'u Teâlâ'nın indirdiği kanunların haricindekilerle hükmedecek olan bir kimseden yahut kurum ya da kuruluştan ister büyük isterse küçük olduğu düşünülen bir ihtilafların hükmünü istemek ve hakların taksimi için onlara müracaat etmek... kişiyi dînden çıkararak büyük küfürdür. Allâh bizleri korusun böyle herhangi bir amelin sâhibi kâfir olur. Bunları yaparken "kalben istemeden gittim" gibi bir geçersiz niyet içerisinde bulunmak, "başka ne yapalım" gibi sözde bir özür beyân etmek sâhibini kâfir olmaktan kurtarmaz. Tevbe edip tekrar dîne dönmediği sürece lâ ilâhe illallâh kelime-i tevhîd'i kendisine fayda vermez.

5. İslâm'a ve de Müslümanlara karşı, küfre ve de kâfirlere destek olmak: Kişiyi îmânsız kılan şeylerin en önemlilerinden beşincisi, İslâm'a ve de Müslümanlara karşı, küfre ve de kâfirlere destek olmaktır. Bu

hükme, çıkardıkları kanunlarla ya da yaptıkları anlaşmalarla Müslümanları terörist ilân edenler, İslâmî bir nizam istediklerinden dolayı mü'minlere düşmanlık edenler, Müslümanlara karşı kâfirler adına casusluk edenler, belge ve mühimmat sağlayanlar ve de küfrün bekası adına beşerî sistemlerin kolluk kuvvetliğini yapanlar öncelikli olarak dâhildir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Ey îmân edenler Yahûdî ve Hıristiyanları velîler edinmeyin! Onlar birbirlerinin velîleridirler. Sizden kim onları velî edinirse, muhakkak o da onlardandır. Şüphesiz Allâh, zalimler topluluğuna hidâyet vermez.” (Mâide: 5/51)

İmâm Taberî rahîmehullâh âyet-i kerîmenin tefsîrinde şöyle demiştir: “Allâh’u Teâlâ bu âyette bütün mü'minlere Yahûdî ve Hıristiyanları dost edinmeyi, Allâh’u Teâlâ’ya ve Rasûlü’ne îmân edenler aleyhine onlara yardım etmeyi, onlara karşı anlaşma yapmayı yasakladığını; Allâh’u Teâlâ’yı, Rasûlü’nü ve mü'minleri bırakıp Yahûdî ve Hıristiyanlara yardım eden, destek olan, onları dost edinen kimsenin Allâh’u Teâlâ’ya, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’e ve mü'minlere karşı cephe alanlardan olduğunu ve bu kimseden Allâh’u Teâlâ ve Rasûlü’nün beri olduğunu haber verdi...[Taberî, Camiu’l-Beyan: 10/395.]

Her kim mü'minleri bırakıp Yahûdî ve Hıristiyanları (yani müşrikleri) dost edinirse o kimse onlardan olur. Mü'minlere karşı Hıristiyan ve Yahûdîlere yardımcı ve dost olursa bu kişi artık Yahûdî ve Hıristiyanların dînlerine ve milletlerine tabi olmuştur. Çünkü bir kişinin bir kişiye dost olması ve ona yardım etmesi; ona, dinine ve içinde bulunduğu duruma râzî olduğunu gösterir ki böylece ona muhalif olan dine düşman olmuştur. Bu kimsenin hükmü bundan böyle dost olduğu kişinin hükmü gibidir...” [Taberî, Camiu’l-Beyân: 10/400.]

İmâm Kurtubî rahîmehullâh ise şöyle demiştir: “Bu âyetin mânâsı şudur: Kim Müslümanlara karşı kâfirleri desteklerse hükmü onların hükmü gibidir, yani mürted olmuştur. Bir Müslüman mürted olduğunda, diğer Müslüman mirasçı olamaz. Kâfirleri destekleyen ise İbn Ubey bin Selül idi. Bu âyetin hüküm kıyamete kadar bâkîdir ve kâfirlere dostluğu kesen kesin bir hükümdür.” [el-Camiu li Ahkâmi’l-Kur’ân: 6/216.]

Şeyh Hamid bin Atik rahîmehullâh şöyle demiştir: “Müslümanlara karşı müşriklere yardım etmek, Müslümanların gizli hallerini onlara söylemek veya müşrikleri dille savunmak ya da buldukları duruma rıza göstermek küfür olan amellerdendir. Müslümanlardan kim ikrâh durumu olmadığı halde kâfirlere buğzetse ve Müslümanları sevse bile bunlardan herhangi birisini yaparsa mürted olur.” [ed-Difâ an Ehli’s-Sünne ve’l-Etbâ: 31.]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ, bu âyet-i kerîmesinde müşrikleri velî edinenlerin ve Müslümanlara karşı onların safında yer alan kimselerin, Müslüman olduklarını iddia etseler bile müşrik olduklarını “muhakkak o da onlardandır” buyurarak yoruma ihtiyaç bırakmayacak açıklıkta beyân etmektedir. Başka bir âyet-i kerîmesinde ise şöyle buyurmaktadır:

“Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kâfirleri velîler edinmesinler. Kim böyle yaparsa, Allâh’tan hiçbir şey (yardım-bağlantı) yoktur.” (Ali İmran: 3/28)

İmâm Taberî rahîmehullâh bu âyet-i kerîmenin tefsîri hakkında şöyle demiştir: “Bu âyetin mânâsı şöyledir: Ey mü'minler! Kâfirlere dinleri konusunda yardımcı olmayın. Mü'minleri bırakıp da

Müslümanlara karşı kâfirlere destek olmayın, mü'minlerin gizli hallerini onlara anlatmayın! Sizden her kim böyle yapacak olursa Allâh'ü Teâlâ'dan bekleyeceği hiçbir şey yoktur. Çünkü o Allâh'ü Teâlâ'dan, Allâh'ü Teâlâ da ondan beri olmuştur. Böylece dininden irtidat etmiş ve küfre girmiştir." [Taberî, Câmiu'l-Beyân: 6/313.]

Şeyh Abdurrahman bin Hasan rahîmehullâh ise şöyle demiştir: "Tevhîdî bozan mes'elelerin en büyüğü üç tanedir... Bunlardan üçüncüsü: Müşriklere karşı dostluk göstermek, onlara meyletmek, onlara elle, dille veya malla yardımcı olmak. Allâh'ü Teâlâ'nın şu âyetinde buyurduğu gibi: 'O halde kesinlikle kâfirlere arka olma.'(Kasas: 28/86) [el-Mevrid el-Adebu'z-Zulal: 237-238.]

Yine şöyle demiştir: "Allâh'ü Teâlâ şirkten ve müşriklerden beri olunmasını, onların tekfir edilerek onlara düşman olunmasını, onlara buğuz edilmesini ve onlara karşı cihâd edilmesini farz kılmıştır. Buna rağmen: 'Zulmedenler kendilerine söylenen sözü başka bir sözle değiştirdiler...' (Bakara: 2/59) Âyetinde buyurduğu üzere kâfirleri dost edindiler, onlara yardımcı oldular, mü'minlere karşı onları desteklediler, onlardan yardım istediler ve onlar için mü'minlere buğz edip sövdüler. Bu amellerin hepsi İslâm'a zıttır ve İslâm'ı bozmaktadır. Kitâb ve Sünnet'te bu hükme delâlet eden değişik deliller vardır. İslâm âlimleri bu hükmü tefsîr, fıkıh ve başka İslâmî kitâblarda zikretmişlerdir. Buna rağmen bazı kimseler, bunları hala Müslüman saymakta, onların İslâm dinini terk etmediklerini zannetmektedirler. Bu şaşılacak bir durum değildir. Çünkü Kur'an'ı Kerîm böyle düşünen (yani; kâfirleri dost edinilse bile yine de Müslüman kalınacağını sanan) kimselerin olacağını bildirmiştir.

Allâh'ü Teâlâ bu konuyla ilgili olarak şöyle buyuruyor:

"Allâh, bir kısmına hidâyet etti, bir kısmına da sapıklık hak oldu. Muhakkak ki onlar Allâh'ı bırakıp şeytânları veliler edinmişlerdi. Kendilerinin de doğru yolda olduklarını sanıyorlardı." (Araf: 7/30)" [ed-Dureru's-Seniye: 8/190.]

İfâde edildiği üzere İslâm'a ve de Müslümanlara karşı, küfrün ve kâfirlerin tarafında yer almak, destek vermek, bilgi ve mühimmat sağlamak, yazı yazmak, vaaz vermek, kolluk kuvvetliği ve gözcülük yapmak, yayın ve propaganda araçlarını kullanarak onları haklı göstermeye; çıkar ve belge sağlamaya çalışmak... kişiye dînden çıkararak büyük küfürdür. Allâh bizleri korusun böyle herhangi bir amelin sâhibi kâfir olur. Bunları yaparken dünyevî sıkıntıları gündeme getirerek sözde bir özür beyân etmek, sâhibini kâfir olmaktan kurtarmaz. Tevbe edip tekrar dîne dönmediği sürece lâ ilâhe illallâh kelime-i tevhîd'i kendisine fayda vermez.

NOT : Yazının devamı var inşallah Allah c.c. nasib ederse yarın yazacağım.

Hâtîme:

Hamd âlemlerin rabbi olan Allâh'a mahsustur. Salât ve selâm yaratılmışların en hayırlısı Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'in, âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Yardım ve başarı, izzet ve şeref Allâh'tandır.

O, her şeyin en iyisini bilendir.

Muvahhid Kullara Selâm Olsun.

KAYNAK :

1435 h. / 2014 m.

Abdullâh Saîd el-Müderriis.